

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036557815904/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

«Følg mig til mit Gemak!» sagde Valdemar og vaklede, men han samlede pludselig sin hele Styrke, og med tilsyneladende Rølgighed bad han Prindsessen og Grev Henrik undskylde, at vigtige Statsager bortkaldte ham.

Kongen gik hastig bort med Grev Otto, og enhver kunde see, at en høist vigtig og ubehagelig Forestilling havde førstet ham. Prindsessen havde pludselig skiftet Farve; hun foregav en Upasselighed og forlod Selskabet.

Grev Henrik saae efter den befriede Grev Otto og stampede af Harme i Gulvet, idet han beed sig krampagtig i Læberne; men Grev Adolph og Bispfen af Hildesheim hindrede ham i at give sin Harme Luft, og ilede med ham og de vendiske Fyrster til Grevens Lønkammer, hvor de holdt et hemmeligt Raad over hvad her under disse besynderlige Omstændigheder var at gjøre.

«Vi ere forraadte! – udbrød Grev Henrik – den helvedes Dreng maa kunne hexe – eiler her er Førrædere midt iblandt os. Ingen Djævel kunde undflye af det Taarn, og der hænger Nøglen. Et rask men dristigt Skridt kan maaskee redde os endnu: inden tre Timer kan Grev Albert bestorme Slottet; – men sidder Kongen saa i Taarnet? –»

«For høit, for voveligt Spil, – afbrød Bispfen af Hildesheim ham – men saae jeg ret paa den unge Grev Otto, sladderer han ikke af Skole; maaskee kan denne Seddel sige os mere; den takte han mig hemmelig i Forbigaaende.»

«Lad høre, lad høre!» raabte Alle. Bispfen oprullede nu en lille Pergamentseddél og læste:

«Det Taushedslofte, ingen Trudsel kunde afvinge mig, har Huset Schwerins gode Skytsaad bevæget mig til frivillig at aflægge. Saalænge Grev Henrik af Schwerin og hans Venner intet fjendeligt Skridt foretage mod deres Lehnsherre, min kongelige Morbroder, skal intet Menneske vide hvad jeg her har hørt og erfaret. Derpaa sætter jeg min fyrstelige Ære i Pant; men ingen Time længer er min Tunge bunden.

Otto, Greve af Lüneborg.»